ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν κύριό τους ξεχύθηκαν σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς ἐκκλησίας, ψάχνοντας στοὺς ἄμβωνες, στὰ ἐξομολογητήρια, τοὺς βωμούς, παντοῦ. Μὰ τοῦ κάκου! Ὁ δὸν Διέγος Διάζ εἶχε γίνει ἀφαντος, σὰν νὰ εἶχε πετάξει στοὺς αἰθέρες.

IV

Ὅπου ξαναφαίνεται ὁ Στραβοχέρης

Ὡστόσο ὁ Ἰσπανὸς δὲν εἶχε πετάξει. Ἀπεναντίας...

Ἐνῶ ὁ κόμης τῆς Θούνης, τυφλωμένος ἀπὸ τὴ σκόνη, στρηφογύριζε, ὁ δὸν Διάζ ἔφερε γύρω τὸ βωμὸ καὶ συσπειρώθηκε μεταξὺ τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ τοῦ τοίχου. Σ' ἕνα κοίλωμα αὐτοῦ τοῦ τοίχου, βαθειά, εἶταν κρυμμένο ἕνα χάλκινο κουμπὶ τὸ ὁποῖον ὁ δὸν Διάζ ἐπίεσε. Ἀμέσως μιὰ πλάκα παραμέρισε καὶ μιὰ σκοτεινὴ τρύπα φάνηκε μέσα στὴν ὁποία ὁ Ἰσπανὸς χώθηκε σούρνουντας. Ὅταν ὁ Ἰσπανὸς πέρασε ὁλόκληρος, ἡ πλάκα ξαναπῆγε στὴ θέση της.

Ὁ δὸν Διάζ εἶχε σωθεῖ. Ἀνάπνευσε, ἄκουγε γελῶντας τὶς ἐπιφωνήσεις τῶν ὁπλιτῶν οἱ ὁποῖοι ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦν μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν ὑπόνομο. Ἐκεῖ ποὺ τελείωνε ἡ ὑπόνομος κ' ἄρχιζαν διάφορες ὑπόγειες στοές, ἕνας δαυλὸς ἀναμμένος εἶταν μπηγμένος στὸ χῶμα. Ὁ δὸν Διάζ τὸν ἐπῆρε κι' ἄρχισε νὰ βαδίζει.

Κανεὶς στὴν Τουρραίνη δὲν εἤξερε τὴν ὕπαρξη τῶν ὑπογείων αὐτῶν στοῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δὸν Διάζ καὶ δύο μέλη τοῦ συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ὁ δὸν Διάζ καθὼς περπατοῦσε, κοίταζε τὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε δώσει στὸν Πλουσὲτ καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὸν κόμητα.

Μιὰ βαθειὰ ρυτίδα, ἴσκιωνε τὸ πρόσωπό του.

— Ἡ ὑπόσχεση εἶνε χρέος! Πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέσω. Ἀλλὰ ἂν ἡ ἐπιστροφὴ τῆς Μαγδαληνῆς πρόκειται νὰ μ' ἐμποδίση στὴν πραγματοποίηση τῶν σχεδίων μου! Μὰ κι' ὁ πατέρας της μοῦ στάθηκε κάποτε ἐμπόδιο, ἀλλὰ τὸ ὑπερπήδησα...

Χτύπησε τὸ πόδι του μὲ πεῖσμα κ' ἐτάχυνε τὸ βῆμα του.

Θάχε περπατήσει ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν ἔξαφνα στάθηκε, ἔχωσε τὸ χέρι του σ' ἕνα ἄνοιγμα τοῦ τοίχου κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ σκάλα. Τὴν ἐστήριξε στὸν τοῖχο κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει. Ὅταν ἔφτασε στὸ θόλο τῶν ὑπογείων ἐσήκωσε μὲ τὸ χέρι του μιὰ καταπακτή, ἡ ὁποία δὲν φαινόταν διόλου ἀπὸ κάτω.

Ἡ καταπακτὴ αὐτὴ ἔβγαζε σ' ἕνα στενὸ τετράγωνο χῶρο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶταν ἄλλο ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ βάθρου τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὁποῖο βρισκόταν μέσα στοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ τοῦ κόμητος τῆς Θούνης. Ἐκεῖ ὁ δὸν Διάζ πίεσε ἕνα κουμπὶ κ' ἀμέσως μιὰ πλάκα τοῦ βάθρου ὑπεχώρησε. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ ὁ δὸν Διάζ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω.

Τίποτε δὲν ἐσάλευε μέσα στὸν κῆπο. Μακριά, μέσα στὰ πρῶτα φῶτα τῆς χαραυγῆς, φαινόταν τὸ παλάτι τοῦ κόμητος βυθισμένο στὸν ὕπνο του.

— Καλά! ψιθύρισε ὁ Ἰσπανός· ἐκεῖ κάτω κανεὶς δὲν ἐξύπνησε. Ὁ κόμης καὶ οἱ ἄνθρωποί του θὰ χάσουν πολλὴ ὥρα ἀκόμα ψάχνοντας γιὰ νὰ μὲ βροῦν. Προφτάνω ἀκόμη νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἔργα μου.

Ξανάβαλε τὸ κεφάλι του μέσα κ' ἐπίεσε τὸ ἐλατήριο. Ἡ μαρμαρίνη πλάκα ξαναπῆγε στὴ θέση της ἀθόρυβα.

Ὁ δὸν Διάζ κατέβηκε στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, ἔβαλε τὴ σκάλα στὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχε πάρει, ξαναπῆρε τὸ δαυλό του κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Μονάχα ποὺ τράβηξε πρὸς ἄλλη διεύθυνση.

Ἀντὶ νὰ βαδίσει κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός του, ὅπως ἔκανε ὡς τώρα, πῆρε μιὰ πλαγινὴ στοὰ ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ μεγάρου τῆς Θούνης. Ἡ στοὰ μάκρος δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ποδιῶν κ' ἕνας τοῖχος τὴν ἔκοβε ἀπότομα.

Στὴ μέση τοῦ τοίχου αὐτοῦ ἄνοιγε μιὰ τρύπα, ἡ ὁποία, ὅπως φαινόταν, ἀπὸ τὰ χώματα ποὺ εἶταν σωριασμένα κάτω, εἶχε γίνει τώρα τελευταία. Ὁ δὸν Διάζ συμμαζεύτηκε καὶ σκυφτὸς πέρασε ἀπ' τὴν τρύπα. Ἄκουσε τότε χτύπους ὑπόκωφους ποὺ ἀντηχοῦσαν κατὰ ἴσα διαστήματα.

— Διάβολε! γρύλλισε, τὸ ζῶον αὐτὸ ξέχασε ὅτι ξημερώνει. Καὶ ἔσπευσε νὰ φτάση στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ περάσματος. Ἐκεῖ ἕνα φανάρι ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο, ἔρριχνε κοκκινωπὸ φῶς γύρω του. Ἕνας ἄντρας καθισμένος σ' ἕνα θρανίο χτυποῦσε μὲ μιὰ ἀξίνα τὸν τοῖχο ἀπέναντί του, βγάζοντας σὲ κάθε του χτύπο ἓν ἀγκωνάρι ἢ ἕνα κομμάτι ξύλο.

— Φτάνει! φώναξε ὁ Ἰσπανός.

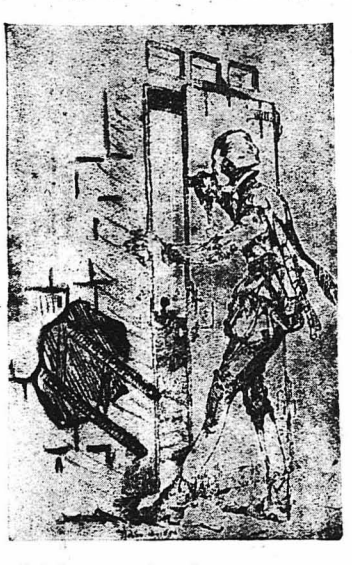

Στὸ ἄνοιγμα μέσα εἶταν μιὰ σκάλα.

Ὁ Ἄνθρωπος στράφηκε σκυπτίζοντας μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὸν ἱδρῶτα ὁ ὁποῖος πλημμύριζε τὸ κάτισχνο καὶ βλακῶδες του πρόσωπο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶταν ὁ Στέφανος ὁ Στραβοχέρης..

. . . . . .

Πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ σωθῆ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ποὺ ὅλος ὁκοσμος στὴν Τουρραίνη τὸν περνοῦσε πρὸ δύο μηνῶν γιὰ πεθαμένον;

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε αὐτό, πρὶν προχωρήσουμε στὴν ἱστορία μας.

Μιὰ νύχτα ὁ δὸν Διάζ, γυρνοῦσε ἀπὸ μιὰ συνέντευξη μὲ τὸν Κοττερὲλ καὶ εἶχε πάρει πάλι τοὺς ὑπογείους δρόμους τῶν κατακομβῶν. Ἄξαφνα, ἄκουσε κάτι νὰ πέφτει μ' ἕναν ὑπόκωφο κρότο κοντά του. Ὁ Ἰσπανὸς στάθηκε καὶ φοβισμένος γιὰ μιὰ στιγμή, τράβηξε τὸ σπαθί του. Μὰ ἀμέσως ἀναθάρρησε.

Εἶταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ σ' ἕναν κύκλο ὅπου ἐτελείωναν δέκα στοές κι' ὁ ὁποῖος βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη Πλατεῖα τῆς πόλεως. Ἀμέσως ὁ δὸν Διάζ κατάλαβε ἀπὸ ποῦ προήρχετο αὐτὸς ὁ ἦχος. Κάποιο ζῶο ἢ κανεὶς ἄνθρωπος εἶχε πέσει μέσα στὸ πηγάδι τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Τότε ὁ δὸν Διάζ προχώρησε πρὸς τὸν ἀντικρυνό του τοῖχο κι' ἐκεῖ ἐτράβηξε ἕνα σύρτη.

Μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα ἄνοιξε. Ὁ Ἰσπανὸς ἔβαλε τὸ φανάρι του μέσ' ἀπ' τὸ ἄνοιγμα κι' ἀμέσως εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ ξενιχιάζεται προσπαθῶντας νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ πηγαδιοῦ γιὰ νὰ μὴ βουλιάζει μέσα στὸ νερό, τὸ ὁποῖο βρισκόταν δυὸ πόδια πειὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ δὸν Διάζ ἀναγνώρισε ἀμέσως στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν Στραβοχέρη, ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του στὴν Τουρραίνη τοῦ εἶχε περάσει τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἰσπανὸς ἄρχισε νὰ χαμογελᾶ καὶ νὰ σκύβη τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῆ καλύτερα.

Ὁ Στραβοχέρης εἶχε χάσει πιὰ τὶς δυνάμεις του, τὰ δάχτυλά του ἄφησαν τὸν τοῖχο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἦταν γαντζωμένος καὶ ὁ δυστυχὴς ἐβούλιαξε μέσα στὸ νερό.

— Καλὸ κατευόδιο! τοῦ φώναξε ὁ δὸν Διάζ.

Κι' ἔκανε νὰ κλείση τὴν πόρτα, μὰ ἀμέσως μιὰ ἰδέα τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη γνώμη. Γιὰ νὰ ἐκτελέση κάποιο σχέδιο ποὺ μελετοῦσε ὁ Ἰσπανός, χρειαζόταν κάποιον ἄνθρωπο τὸν ὁποῖο νὰ κάνη ὅ,τι θέλει. Ἂν ἔσωζε τὸ Στραβοχέρη ἀπὸ τὸ βέβαιο θάνατο, θὰ εἶχε τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

Ὁ δὸν Διάζ ἔσκυψε λοιπὸν πρὸς τὸ πηγάδι καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Στραβοχέρης θὰ βούλιαζε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἐτράβηξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω.

Σὲ μιὰ ὥρα ὁ Στραβοχέρης ἄνοιγε τὰ μάτια του κι' ἀντίκρυζε γύρω του ἕνα ἀδιαπέραστο σκότος. Βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ παχειὰ ἀχυροστρωμνὴ καὶ σκεπασμένος μὲ βαρειὰ παπλώματα. Χίλιες δυὸ σκέψεις γεννήθηκαν ἀμέσως στὸ μυαλό του.

Ποιὸς τὸν εἶχε τραβήξει ἀπὸ τὸ πηγάδι; Ποῦ βρισκόταν; Σηκώθηκε καὶ ψηλαφῶντας ἄρχισε νὰ ψάχνη γύρω του. Μὰ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ἔβλεπε ὅτι ὁ τοῖχος τοῦ ἔφραζε κάθε ἔξοδο.

Ὁ Στραβοχέρης ἐτρόμαξε τότε ἐξαιρετικά. Φαντάστηκε πὼς τὸ κακούργημά του εἶχε ἀνακαλυφθῆ καὶ ὅτι τὸν εἶχαν φυλακίσει, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν αὔριο στὴν κρεμάλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε βήματα ἀπ' ἔξω καὶ τὸν κρότο ἑνὸς κλειδιοῦ ποὺ μπαίνει στὴ κλειδαρότρυπα. Ἀμέσως ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ δὸν Διάζ παρουσιάστηκε ρίχνοντάς τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του ἀπάνω στὰ πελιδνὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Στραβοχέρη. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ὁ Στραβοχέρης ἔκανε περίτρομος πίσω ὡς ποὺ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἔριξε ἕνα βλέμμα γύρω στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν, τὸ ὁποῖο φωτιζόταν τώρα ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ Διάζ.

Ἀμέσως κατάλαβε ὅτι βρισκόταν σὲ μιὰ αὔθουσα βασανιστηρίων. Ἀπάνω στοὺς τοίχους εἶταν κρεμασμένα διάφορα σιδερένια ἐργαλεῖα, ἀλυσίδες, κύφονες, ἐλάσματα ρόδες, πριόνια, σφῦρες καὶ ἄλλα. Κάτω στὸ πάτωμα βρισκόντουσαν μαγκάλια γιὰ τὴν ἀνάλυση τοῦ μολυβιοῦ καὶ ἕνα σωρὸ λουριὰ καὶ σκοινιά.

Ὁ Στραβοχέρης δὲ θέλησε νὰ δῆ περισσότερα. Ἔπεσε ἀμέσως στὰ πόδια τοῦ δὸν Διάζ καὶ βέβαιος ὅτι ἔμελλαν νὰ τὸν βασανίσουν, ἂν δὲν ὁμολογοῦσε τὴν ἁρπαγὴ τῆς Μαγδαληνῆς ἄρχισε κλαίγοντας νὰ τὰ ὁμολογῆ ὅλα, χωρὶς ὁ δὸν Διάζ νὰ τοῦ κάνη καμμιὰ ἐρώτησιν!

Ὁ Ἰσπανὸς στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶταν μάλιστα διατεθειμένος νὰ τὸν σταματήση ὅταν χτύπησε σ' αὐτιά του τὸνομα τοῦ Πλουσέτ.

Ὁ δὸν Διέγος ἔγινε τότε προσεχτικός.

Λένε ὅτι καὶ τὰ πιὸ αἱμοβόρα θηρία ἔχουν μέσα τους τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Ὁ Πλουσὲτ τοῦ εἶχε σώσει κάποτε τὴ ζωή, μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς του.

(Ἀκολουθεῖ)